

Végzés

A másodfokú ítélet perköltség megfizetésére
vonatkozó rendelkezése a 7. sorszámú végzéssel kijavításra került.

Budapest, 2025. május 19.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.037/2025/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Szikszai Márta egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Ügyvédi Iroda 1 (alperesi képviselő címe) (eljáró ügyvéd: dr. Fluck Ákos)
A per tárgya:	készenlét ellentételezésével összefüggő közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 48.K.700.844/2024/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére ~~396.305~~ (háromszázkilencvenhatezer-háromszázöt) 503.307,- azaz ötszázháromezer-háromszázhet forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2012. április 1. napján létesített közszolgálati jogviszonyt az alperesnél felügyelő munkakör ellátására; mely 2024. február 29. napjával megszűnt. A jogviszonya 2019. január 1. napjától a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Kit.), 2022. január 1. napjától a különleges jogállású szervekről és az általuk foglalkoztatottak jogállásáról szóló 2019. évi CVII. törvény (a továbbiakban: Küt.) hatálya alá tartozott.

[2] Az alperes a jogviszony fennállása alatt munkanapokon, munkaszüneti napokon, illetve pihenőnapokon rendszeresen készenlétet rendelt el, melynek ellenértékeként az Egységes Közszolgálati Szabályzatának (a továbbiakban: EKSZ) „26.1. A készenlét ellenértéke” pontja alapján – az ott számított módon – szabadidőt biztosított.

[3] A felperes a 2023. december 21. napján írt felszólításának, melyben az alperestől három évre visszamenőlegesen a Kit. 124. §-a és a Küt. 59. §-a alapján a heti pihenőnapokra és munkaszüneti napokra elrendelt készenlét idejére járó szabadidő megváltásaként bruttó 31.954.159 forint megfizetését kérte, mivel az EKSZ 26.1. pontjában meghatározott számítási mód, és az ez alapján kiadott pihenőnap mértéke a Kit. és a Küt. szabályaival ellentétes, az alperes nem tett eleget.

A kereset és a védírat

[4] A felperes módosított keresetében az alperesnek a készenlét ellenértékeként a 2020-2024. évekre 19.753.727 forint megfizetésére kötelezését kérte. Előadta, hogy a Kit. 124. § (2) és (3), valamint – azonos tartalommal – a Küt. 59. § (2) és (3) bekezdései eltérést nem engedő módon úgy szabályoznak, hogy a heti pihenőnapon teljesített készenlétre a készenlét időtartamának kétszeres, a munkaszüneti napon teljesített készenlétre pedig háromszoros mértékű szabadidő jár. Ezzel szemben az alperes az EKSZ-nek a törvényi

szabályozással ellentétes rendelkezései alapján szabadidőként csak a készenlét óraszámának 1/21-ed része alapján biztosított szabadidőt mind a munkanapokon, mind a pihenőnapon, mind pedig a munkaszüneti napon teljesített készenlét után. A Kit. és a Küt nem teszi lehetővé, hogy az alperes normatív utasításban a jogszabályi rendelkezésektől eltérjen.

[5] Az alperes védiratában elsődlegesen a keresetlevél elkésztettség miatti visszautasítását, másodlagosan a kereset elutasítását kérte. Anyagi védekezés körében kifejtette, hogy az EKSZ rendelkezései a Kit. és Küt. szabályainak megfelelnek; a jogalkotói szándék arra irányult, hogy a tényleges munkavégzés esetén két, illetve háromszoros pihenőidőt biztosítson. A készenlét alatt azonban tényleges munkavégzés nem történik, így jogszerűen kerül sor az ellentételezés differenciálására és csökkentésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest a készenlét ellenértékeként 19.753.727 forint és késedelmi kamatai megfizetésére kötelezte. Döntését a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 37. § (1) bekezdésére, a Kit. 98. § (1) bekezdésére, 124. § (1)-(3) és (7) bekezdéseire, 136. § (6) bekezdésére, valamint a Küt. 59. § (1)-(3) és (7) bekezdéseire alapította. Rögzítette, hogy a követelés jogalapja tekintetében jogkérdésben kellett döntenie. A Kit. 124. § (3) és a Küt. 59. § (3) bekezdései tartalmazzák a készenlét teljesítése esetén járó szabadidő mértékét, eszerint csak a napi munkaidőn túl teljesített készenlét esetén van lehetőség a kiadható szabadidő munkáltató általi meghatározására, amikor a jogszabálysöveg a „legfeljebb annak időtartamával megegyező mértékű szabadidő” kiadásáról rendelkezik. Ekkor a munkáltató szabadon rendelkezhet arról, hogy azt milyen mértékben adja ki, a jogszabály csak felső korlátot határoz meg. Ugyanakkor a heti pihenőnapon és a munkaszüneti napon teljesített készenlét esetén a jogszabály visszautal a (2) bekezdésre, ami kétszeres, illetve háromszoros mértékű szabadidő biztosítását írja elő. A Kit. 124. § (3), illetve a Küt. 59. § (3) bekezdése egyértelműen a szabadidő mennyisége körében rendeli alkalmazni a (2) bekezdésben foglaltakat, mellyel a kiadandó szabadidő mértékét kógens módon meghatározza. Az ellentételezés mértékét 3406 óra készenlét figyelembevételével, a kamatfizetési kötelezettséget a középátlagos időponttól számítottan állapította meg. A jogértelmezés során irányadónak tekintette a Kúria Mfv.II.10.098/2024/3. és Mfv.I.10.004/2017. számú döntéseit.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Eljárásjogi jogszabálysértésként a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346.§ (4)-(5) bekezdéseire hivatkozott, mivel az elsőfokú ítélet indokolása hiányos, egyes hivatkozásaira (pl. uniós joggyakorlat) nem tér ki,

emellett a mérlegelési tevékenység súlyosan megalapozatlan. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete téves jogértelmezésen alapul, a megállapított tényállásból a törvényszék helytelen jogi következtetéseket vont le. Tévesen állapította meg, hogy az alperesnek mint foglalkoztató szervnek nem volt, illetve nincs legális lehetősége meghatározni a napi munkaidőn túli, a heti pihenőnapon, illetve munkaszüneti napon teljesített készenlét ellenértékének számítási módját. A munkáltató a Kit. 124. § (3) és a Küt. 59. § (3) bekezdései alapján jogosult a készenlét ellentételezését a készenléti órákhoz képest alacsonyabb óraszámban megállapítani; erre utal a jogszabályi rendelkezés „legfeljebb” kitétele. A jogalkotó szándéka kiterjedt arra, hogy a ténylegesen teljesített rendkívüli munkavégzésért, valamint az ügyeletért és a készenlétért járó ellenérték differenciáltan legyen szabályozható. A tényleges, rendkívüli munkaidőben teljesített munkavégzés nagyobb szellemi és fizikai megterhelést jelent, mint önmagában a rendelkezésre állás. Amennyiben az ügyelet vagy a készenlét alatt munkavégzésre is sor kerül, akkor már a rendkívüli munkavégzésre vonatkozó szabályok lesznek az irányadók. E tekintetben pedig az EKSZ 26.1. pont (1) bekezdése megfelelő rendelkezéseket tartalmaz. A törvény szellemével és a jogalkotói céllal nem egyeztethető össze és joggal való visszaélésre, rendeltetésszerű joggyakorlathoz vezetne, ha a foglalkoztató által csökkenthető ellentételezéssel honorált ügyelet és készenlét heti pihenőnapon és munkaszüneti napon történő teljesítése minden vonatkozásban egy tekintet alá esne a pihenőnapon és munkaszüneti napon ténylegesen teljesített munkavégzéssel. Hivatkozott az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) Dj. kontra Radiotelevizija Slovenija c-344/19. számú, valamint az RJ kontra Stadt Offenbach am Main c-580/19. számú ítéletek kapcsán kiadott sajtóközleményre. Az elsőfokú bíróság által irányadónak tekintett Kúria EH 2018.06.M14 számú elvi döntésének az elvi tartalma pedig arra vonatkozott, hogy a vezető állású kormánytisztviselő is jogosult az általa teljesített készenlét ellentételezésére, így az jelen perben – az eltérő jogkérdés miatt – nem lehetett irányadó. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott kúriai döntések nem közigazgatási perben keletkeztek, így az ügyben precedens jellegük megkérdőjelezhető. Az elsőfokú bíróság a késedelmi kamat összegszerű levezetése kötelezettségének nem tett eleget, továbbá arra sem adott magyarázatot, hogy a készenlét ellenértékét miért bruttó összegben állapította meg. E tekintetben hivatkozott a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 172. §-ára, mely ugyan a kártérítés szabályait rögzíti, azonban – álláspontja szerint – az elmaradt jövedelem a kártérítés egyik fajtájának tekinthető. A 3/2014. (III. 31.) KMK vélemény 4.b) (a továbbiakban: KMK vélemény) pontjára tekintettel a jövedelepótló kártérítés összegéből a társadalombiztosítási járulékok összegét is le kell vonni. Ezen levonást a készenlét ellenértékének számításánál az elsőfokú bíróság nem végezte el.

[8] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, mely kapcsán jogkérdésben kellett döntenie. Helytállóan állapította meg, hogy a Kit. 124. § (3) és a Küt. 59. § (3) bekezdései – visszautalva a Kit. 124. § (2) és a Küt. 59. § (2) bekezdéseire – a hétvégén és munkaszüneti napokon teljesített készenlét ellentételezését kógens módon határozzák meg, attól a munkáltató nem térhet el. Ezzel ellentétes jogalkotói akarat a törvény szövegében nem érhető tetten. A hivatkozott EUB döntések jelen perben nem lehetnek irányadók, mivel azokban a Kit. és a Küt. vonatkozó rendelkezéseit érintő megállapítások nincsenek, ezzel szemben a Kúria Mfv.I.10.004/2017. számú döntésére az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott. A kamatfizetés egységes kezdő időpontja a BK-PK 1. számú állásfoglalásnak megfelel. A készenlét ellenértékének nettó összegben történő meghatározásával kapcsolatban az alperes tévesen hivatkozott az Mt. rendelkezéseire, egyrésztől azért, mert az a felek jogviszonyában nem volt alkalmazható, másrésztől a per tárgya nem kártérítés, hanem

elmaradt illetmény. Az elmaradt illetmény helytállóan került bruttó összegben meghatározásra, melyet a kialakult bírói gyakorlat is egyértelműen alátámaszt (BH.2010.4.156.).

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[11] Az ítéltábla elsőként az elsőfokú bíróság ítélete kapcsán a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésére alapított indokolási kötelezettség megsértése vonatkozásában állított jogszabálysértést vizsgálta. E körben rámutat arra, hogy az Alkotmánybíróság az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) által kidolgozott elvi megközelítésen alapuló gyakorlata [7/2013. (III. 1.) AB határozat] szerint az indokolt bírói döntéshez való jog tartalmát és terjedelmét a konkrét ügy egyedi jellemzői határozzák meg: a jogvita jellege, a vonatkozó eljárásjogi szabályok és az ügy egyedi körülményei, így az ügyben előadott kérelmek, észrevételek és a választ igénylő lényeges kérdések. Nincs olyan általános mérce, mely alapján a bíróságnak a kérelemben előadott minden egyes hivatkozást részletes érvrendszerrel kell vizsgálnia. Az indokolt bírói döntéshez való jogból „nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása.” [30/2014. (IX. 30.) AB határozat] Az Alkotmánybíróság által irányadónak tekintett [7/2013. (III. 1.) AB határozat [30] bekezdés] EJEB gyakorlat szerint elképzelhető, hogy valamely részletkérdésre vonatkozó indokolás teljes elmaradása nem, míg egy lényegesebb kérdésre vonatkozó hiányos indokolás viszont az Egyezmény [az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt Egyezmény] 6. cikkében biztosított jog megsértését idézi elő. Nem jelenti az indokolási kötelezettség megsértését, ha az elsőfokú bíróság döntése jogi indokaira tömören utal, amennyiben az indokolásból megállapítható, hogy milyen tényeket vett figyelembe, melyeket mellőzött és annak okszerű indokát adja. Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság ítélete maradéktalanul eleget tesz, az eldöntendő jogkérdés tekintetében a jogértelmezést a bíróság elvégezte, döntésének logikus, jogilag levezetett magyarázatát adta, melynek során az alperes által előadott hivatkozásokat is megvizsgálta és értékelte (elsőfokú ítélet [32]-[34] bekezdései). Az uniós joggyakorlatra az alperes nem önálló jogi érvként, hanem a már kifejtett védekezése további alátámasztásaként hivatkozott, ezért arra az elsőfokú bíróságnak az ítélete indokolásában külön kitérnie nem kellett. Egyebekben a hivatkozott EUB döntések nem a perbeli jogkérdésben keletkeztek, azokban az EUB a készenlét munkaidőként való elismerhetősége körében foglalt állást, külön kitérve arra, hogy a készenlét díjazásának módjáról – mivel az

nem tartozik a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló 2003/88/EK irányelv hatálya alá – a tagállamok szabadon rendelkezhetnek.

Az pedig, hogy a keresetben felhozott egyes jogi érvek miért alapozták meg a keresetet, valamint az alperesi védekezés egészében miért nem volt megalapozottnak tekinthető, már az ügy érdemére tartozik, és nem az indokolási kötelezettség elmulasztása körében értékelendő körülmény.

[12] Az alperes az ügy érdemét érintően az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem támadta, fellebbezésében a felperesi követelés jogalapjával kapcsolatos bírói jogértelmezést, a készenlét ellenértéke összecszerűségét (bruttó összegben történő meghatározását), valamint az egységes kamatfizetési kezdő időpont megállapítását sérelmezte.

[13] A Kit. 124. § (1)-(3) és a Küt. 59. § (1)-(3) bekezdéseinek egyező szövegezésű rendelkezései egyértelműen megkülönböztetik a napi munkaidőn túli, a heti pihenőnapon, illetve a munkaszüneti napon teljesített készenlétet és annak ellentételezését. A (3) bekezdés nyelvtani értelmezéséből az következik, hogy a jogalkotó kizárólag a munkaidőn túl teljesített ügyeletért járó szabadidő tekintetében rendelkezett úgy, hogy az legfeljebb annak időtartamával megegyező mértékben jár, azaz a pontos ellentételezés kötelező jelleggel kizárólag itt nem meghatározott, mivel a jogszabály az ellentételezésnek csak a felső határát állapítja meg. Tehát a munkáltató ezen felülről zárt ellentételezési halmazon belül az EKSZ-ben szabadon rendelkezhetett, ahogy annak a 26.1. pont (1) bekezdésében eleget is tett. Ugyanakkor a (3) bekezdés második mondata egyértelműen úgy rendelkezik, hogy abban az esetben, ha a készenlétre heti pihenőnapon vagy munkaszüneti napon kerül sor, úgy az ellentételezésre már a (2) bekezdés rendelkezései lesznek az irányadóak, azaz kógens szabályokat fogalmaz meg. E körben az alperes által hivatkozott jogszabály célja szerinti ún. teleologikus értelmezés nem lehetett értelmezési alap, mivel az alkalmazandó jogszabályt meghatározó norma mindig leíró jellegű és nem normatív tartalmú, ezért annak értelmezésénél kizárólag a nyelvtani értelmezés lehetett célravezető. Ebből következően a heti pihenőnapon vagy munkaszüneti napon teljesített készenlét ellentételezésére kizárólag a Kit. 124. § (2) és a Küt. 59. § (2) bekezdései lehettek irányadóak. Az EKSZ mint a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény szerinti közjogi szervezetszabályozó eszköz [Kit. 208. § 20. pont; Küt. 103. § 15. pont] a Jat. 24.§ (1) bekezdése értelmében jogszabállyal ellentétes nem lehet, így az EKSZ szabályai a heti pihenőnapon és munkaszüneti napon teljesített készenlét számítása és ellentételezése vonatkozásában nem tekinthetők érvényes rendelkezéseknek.

[14] Az elsőfokú bíróság a Kit. 124.§ (2) és (3), valamint a Küt. 59. § (2) és (3) bekezdéseinek helytálló értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy a jogszabály kógens rendelkezése folytán a heti pihenőnapon, illetve a munkaszüneti napon teljesített készenlét időtartama után a rendkívüli munkavégzésre irányadó szabályok szerint kell a kormánytisztviselő részére szabadidőt biztosítani. Ezzel ellentétes jogértelmezés sem a jogszabály nyelvtani, sem pedig a teleologikus értelmezéséből nem levezethető. Az Alaptörvény 28. cikke értelmében a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok

céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. A Kit., illetve a Küt. alkalmazott rendelkezéseihez fűzött jogszabályi indokolás, valamint a jogszabályok preambuluma a jogértelmezést elősegítő tartalommal nem bír, olyan hivatkozása az alperesnek sem volt, hogy az elsőfokú bíróság jogértelmezése ezekkel ellentétes lett volna, kizárólag azzal érvelt, hogy a ténylegesen végzett munka és a készenlét után járó ellentételezés azonos módon történő elbírálása nem lehetett jogalkotói cél. Az ítéltábla rámutat arra, hogy a jogszabály célját feltáró jogértelmezés komplex folyamat, melynek során el kell jutni az adott normaszöveg absztrakt meghatározásától annak a konkrét jogesetre történő alkalmazhatóságáig, azaz a lényeges tényállási elemekben történő megfeleltethetőségig. A megfelelő értelmezés elengedhetetlen ahhoz, hogy a szöveg lényegi tartalma megismerhetővé váljon, és ez alapján a normaszöveg helyes módon kerüljön alkalmazásra. A perbeli vitatott jogszabályi rendelkezések kapcsán megállapítható, hogy a rendelkezések absztraktsági szintje nem teszi szükségessé a normaszöveg külön dogmatikai, logikai értelmezését, illetve a jogalkotási körülményeinek a vizsgálatát ahhoz, hogy a jogalkotó autentikus célja megállapításra kerülhessen. A jogalkotó a rendkívüli munkaidő, az ügylet és a készenlét teljesítésével kapcsolatos szabadidő biztosítására vonatkozó rendelkezéseket azon célból iktatta a Kit. és a Küt. szabályai közé, hogy az ilyen jogcímen végzett tevékenység teljesítésének ideje ne maradjon ellentételezés nélkül. Az, hogy annak ellentételezési tartalmát a munkaszüneti és a heti pihenőnapok vonatkozásában a rendkívüli munkaidőben végzett munkával azonos módon szabályozza, szuverén jogalkotói döntésnek minősül, mely a jogszabály célját nem befolyásolja. Az alperes ezzel ellentétes jogértelmezését sem a jogszabály szövegszerű megfogalmazása, sem a jogszabály megalkotásához kapcsolódó körülmény nem támasztja alá. A Kúria Kfv.37.280/2024/8. számú döntésében rögzítette, hogy az Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezés alapja, a jogszabály nyelvtani tartalma. Jogalkotásra, joghézag kitöltésére az Alaptörvény 28. cikke sem adhat felhatalmazást. A teleologikus értelmezés akkor szükséges, ha az adott jogszabályi rendelkezés szövegéből különböző értelmezési lehetőségek adódhatnak. A jogértelmezés határát az jelöli ki, ha az értelmezés már olyan módon eloldódik a jogszabály szövegétől, hogy az contra legem jogértelmezéshez vezet. Az alperes által hivatkozott jogértelmezés ezen határvonalat átlépi azáltal, hogy a jogszabály célját olyan módon határozza meg, mely a jogszabály szövegéből értelmezés útján már nem levezethető.

[15] Az alperes a jogértelmezéssel összefüggésben hivatkozott még a rendeltetésellenes joggyakorlatra (joggal való visszaélésre), mellyel kapcsolatos érvelését azonban részleteiben nem fejtette ki. A fellebbezése kimunkált jogi érvrendszer nem tartalmazott arra vonatkozóan, hogy az elsőfokú bíróság ítélete, az általa megállapított jogértelmezés miért vezetne joggal való visszaéléshez vagy rendeltetésellenes joggyakorlathoz, így a fellebbezés ezen hivatkozását a másodfokú bíróság érdemben nem vizsgálta.

[16] Az alperes alaptalanul sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a készenlét ellenértékeként megállapított összeget bruttó összegben határozta meg. Az ítéltábla nem értett egyet azon hivatkozásával, miszerint ez a megállítást az Mt. 172. §-ával, valamint a KMK vélemény 4.b) pontjával ellentétes, mivel a jövedelempótló kártérítés összegéből a társadalombiztosítási járulékok összegét is le kell vonni. A fenti jogi érveléssel kapcsolatban a másodfokú bíróság arra mutat rá, hogy a készenlét ellentételezésekként ki nem adott szabadidő pénzbeli megváltása illetmény jellegű juttatásnak minősül, melynek járulékvonzatára az

illetménnyel kifizetésével azonos szabályok vonatkoznak. Amennyiben az alperes a jogviszony fennállása alatt a készenlétért biztosított szabadidő megváltásának eleget tesz, az így kifizetett juttatás a társadalombiztosítás ellátásaira jogosultakról, valamint ezen ellátások fedezetéről szóló 2019. évi CXXII. törvény 27. § (1) bekezdés a) pontja alapján járulékalapot képező jövedelemnek minősül. A jövedelem jogcímét nem változtatja meg az a körülmény, hogy azt a felperes utóbb, a jogviszony megszűnését követően elmaradt illetményként kéri megfizetni. Az Mt. személyi és tárgyi hatálya a Kit. és a Küt. kormánytisztviselőire (köztisztviselőire) nem terjed ki, ezért az Mt. 172. §-ára történő hivatkozásnak nem volt relevanciája. A KMK vélemény az Mt.-nek a jogviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeinek egyes kérdéseit egyértelműsíti, azonban jelen perben – amellet, hogy nem az Mt. rendelkezéseit kellett alkalmazni – nem a jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeit, és arra tekintettel megállapított kártérítést, hanem elmaradt illetmény megfizetését kellett elbírálni.

A Kit. 165. § (18), valamint a Küt. 87. § (18) bekezdései is kártérítés megfizetéséről és annak számításáról rendelkeznek, azonban mivel az elmaradt illetmény nem kártérítés jogcímén érvényesíthető, ezért a kártérítés összegének számítására vonatkozó szabályok nem voltak alkalmazhatók.

[17] Mivel az alperes a felperes kimutatását a készenlétek időtartama vonatkozásában nem vitatta, azt az elsőfokú bíróság jogszerűen fogadta el ítélezése alapjául, és ennek megfelelő helytállóan rendelkezett a készenlét ellenértékéről is.

[19] Az elsőfokú bíróság által megállapított kamatfizetés jogellenessége kapcsán az alperes részletes jogi előadást nem tett, jogszabálysértést [Kp. 100. § (1) bekezdés b) pontja] nem jelölt meg, csupán általánosságban hivatkozott a számítás nem megfelelő voltára. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a kamatszámítás helytállóságát sem tudta érdemben vizsgálni.

[20] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére. Annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdéseire figyelemmel a pertárgy értékét alapul véve állapította meg.

[22] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. §

(6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárási illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 1.580.300 forint.

[23] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. május 6.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró